

El grup de joves universitaris TXT del Bisbat d'Urgell, en experiència de pelegrinatge caminant i de reflexió a Cap de Creus

▶ La GR-11 és la ruta que travessa els Pirineus. Té l'inici al Cabo Híger, prop d'Irun, i finalitza al Cap de Creus. D'aquesta travessa els joves urgellencs del grup TXT d'universitaris han fet aquest estiu una part. En una activitat organitzada per la Delegació de Jovenut, vuit joves, acompanyats per tres monitors van fer la travessa des de Setcases (Ripollès) fins al Cap de Creus (Alt Empordà).

La van iniciar el dia 2 de juliol i la van acabar el dia 13, després de 2 dies de descans a Cadaqués. El camí va tenir moments intensos, d'esforç físic i psíquic, moments per a compartir, de diversió, de descans, de pregària... l'esperit de superació, de grup va ser molt alt, tan alt, que algú, tot i que cansat ja planificava la propera activitat per a l'estiu vinent.

GLOSSA

Temps de vacances en família

Els infants, els adolescents i els joves necessiten viure realitats, projectes concrets, iniciatives que puguin protagonitzar. El temps de vacances familiars hi pot fer una bona aportació que convé no desapropiar, ja que en aquest temps les paraules i les realitats que ens envolten adquireixen una especial importància.

No n'hi ha prou que els infants, adolescents i joves aprenguin coses. No n'hi ha prou que facin activitats. Cal que estimin el que fan. Cal que ho facin seu amb una vinculació vital. De vegades, quan ens adrecem a ells, parlem de les nostres conviccions més arrelades de manera sincera, però abstracta. Els infants, adolescents i joves només poden conèixer i estimar el que volem transmetre si en fan una experiència vital. Quantes propostes tenim en aquest sentit i en temps de vacances! Conèixer el país trepitjant-lo en petites o grans excursions; entotsolar-nos davant una posta de sol; escoltar el propi silenci en el fluir

d'un rierol o una riera; vèncer la dificultat d'una ascensió i arribar al cim, comprovant el propi cansament i gaudint de l'esforç; pregar en família en una ermita, testimoni de fe dels qui ens han precedit, o al vespre abans de sopar ... «Veniu, fills meus, escolteu-me; us ensenyaré de venerar el Senyor» (Sl 32,14).

En tot això hi ha una altra exigència: la d'educar i formar hàbits. Ensenyar a no confondre la senzillesa amb la deixadesa, l'espontaneïtat amb el campí qui pugui... Hem d'assumir que educar és donar eines per assolir l'autonomia personal, i una d'aquestes eines són els hàbits de treball. Hem d'ensenyar a treballar amb rigor, serietat, exigència, dedicació... i fruir amb el que es fa. El temps de vacances en família és un bon moment per aprendre aquestes actituds vitals bàsiques del testimoni de persones estimades, que les expressen en les seves vides des de l'estimació profunda i el lliurament personal responsable.

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

La nostra fe, el do més gran (5). Conrear la vida espiritual

L'estreta relació entre la pròpia fe i la vida espiritual que hem de conrear és una realitat ben patent. Segons els grans analistes de les societats contemporànies, s'està desvetllant un interès creixent per l'espiritualitat, entesa en un sentit ampli. Després d'una etapa materialista i consumista, s'obre, en l'horitzó, una nova concepció de l'ésser humà, entès com una realitat oberta als dons de l'Esperit, com un ésser que transcendeix la seva mera corporalitat, que res de material no el sadolla i que cerca una vida harmònica i una existència de qualitat. Aquesta obertura és una ocasió per a aprofundir en les nostres arrels, però també per teixir ponts amb persones que estan en actitud de recerca, que esperen dotar la seva vida d'un significat ple, que no s'accontenten amb el model basat en el consumisme i en la banalitat, en l'hedonisme fàcil i l'escepticisme pràctic. Aquest reviscolament del sentit espiritual és un bon auguri, admetent, però, que pren formes molt diverses que no, necessàriament, encaixen amb el mode d'entendre la vida espiritual des dels ulls de la nostra fe cristiana.

Certament que es donen avui unes **espiritualitats emergents**. Des d'aquestes noves formes d'espiritualitat se subratlla especialment el **valor de la meditació**. S'entén que és un procés de concentració profunda. A través d'exercicis de relaxació i repetició d'un *mantra* hom mira de submergir-se en la profunditat del propi jo, a la recerca de l'absolut anònim.

Sense negar el valor d'aquestes pràctiques, cal subratllar que **la meditació cristiana** és, essencialment diferent, pel fet de ser obertura i relació amb Algú que ens interpel·la en un diàleg personal i amorós. La meditació cristiana exigeix la participació de tota la persona de manera activa, conscient i voluntària. Lluny de ser una fugida de la realitat, ens ensenya a trobar-ne el sentit ple.

El diàleg amb les noves formes d'espiritualitat emergent és del tot necessari. Més enllà de la fàcil desqualificació, cal veure la llavor de veritat que hi ha en aquesta recerca de pau, de serenitat, d'harmonia i de sentit. Un diàleg així representa un repte per a tots els interlocutors, una veritable forma d'experiència espiritual. Es tracta d'escoltar l'altre i d'obrir-se un mateix en el testimoniatge personal.

El diàleg, a diferència d'un col·loqui superficial, té per objectiu el descobriment i el reconeixement comú de la veritat. L'obertura a la veritat significa disposició a la conversió. En efecte, el diàleg portarà a la veritat només quan sigui dut a terme, no sols amb coneixement de causa, sinó també amb sinceritat i franquesa, amb l'acolliment i l'escolta de la veritat. És un instrument pastoral i serveix per a l'evangelització. En un diàleg autèntic, no mancarà la força irradiadora. Cal, però, honestedat. Els interlocutors amb perfils nets tenen molta probabilitat de fer-se entendre i de suscitar sincer respecte. Cal, mostrar, explícitament, qui som i què creiem a l'hora d'entrar en el diàleg i fer realitat «l'atri dels gentils».

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

SAMUEL GUTIÉRREZ

Els valors d'en Lolo

El periodista de *Catalunya Cristiana* i Ràdio Estel Samuel Gutiérrez ha rebut enguany el IV Premi *Lolo* de Periodisme Jove, que atorga la Unió Catòlica d'Informadors i Periodistes d'Espanya. El jurat ha valorat la seva «professionalitat i companyonia, així com el servei a la dignitat de l'home i els valors evangèlics».

Què representa aquest guardó?
Sempre és agradable que valorin la teva feina. Treballar al servei de l'evangelització i de la cultura és una benedicció de Déu. *Catalunya Cristiana* és un mitjà modest d'Església que ens permet, als qui hi treballem, servir la Veritat i col·laborar en la construcció del Regne. Aquest és el millor premi possible i en dono gràcies a Déu!

Com entens la professió periodística?

El que més m'apassiona d'exercir el periodisme en un mitjà confessional és la possibilitat de descobrir el rostre de Déu en les persones i en els esdeveniments de cada dia. Cada entrevista, cada reportatge poden esdevenir una ocasió privilegiada de trobada amb el misteri del Déu vivent. Això t'obliga a restar ben unit a Jesucrist, per poder reconèixer-lo i després transmetre'l amb la major fidelitat possible.

Qui era Lolo?

Manuel Lozano Garrido, *Lolo*, va ser un periodista andalús que anava amb cadira de rodes des de molt jove i va quedar cec els últims nou anys de la seva vida. Enmig de la malaltia va oferir un testimoni lluminós de l'alegria de la fe. *Lolo* va conservar sempre viva l'esperança i va continuar exercint amb coratge la professió periodística. El 2010 va ser beatificat pel papa Benet XVI.

Òscar Bardají i Martín

FAMÍLIA I VACANCES

Viure en parella o en matrimoni

Avui assistim a la privatització de la família. La vida de parella canvia la perspectiva de la finalitat de la convivència dels dos sexes. Antigament unir-se en matrimoni comportava estimar-se en la perspectiva de crear una família. Actualment aquest valor està en crisi. Avui els qui viuen en parella cerquen altres centres d'interès: fer-se companyia, trencar tabús, sentir-se feliços, gaudir del sexe, no sentir-se obligats per la institució, ser lliures... voler estar segurs de l'elecció per por al fracàs.

El matrimoni és una realitat rica que es justifica en si mateixa per l'amor mutu. No neguem que, a causa de la mentalitat actual, per a molts la vida en parella pot ser un camí, un procés, que els ajuda a entendre que, a la llarga, sense compromisos les persones no creixen i no es construeix ni es fa història personal ni social. Que la institució no és una càrrega sinó que ajuda a descobrir els valors i el sentit de la convivència, que enforteix i a la vegada defensa la persona i la família. I, sobretot, que l'amor comporta assumir i donar-se de manera plena i definitiva a l'altre. Cal ajudar els qui viuen en parella a superar el sentit individualista de creure que es pot passar de tot, que la seva vida no interessa als altres o que no té un sentit social i religiós, o que es poden exigir drets sense assumir deures. I sobretot cal ajudar-los perquè puguin entendre que l'amor és una realitat que va més enllà de la vida de la parella. L'amor transcendeix la persona. A qui s'emmiralla en l'amor de Déu, se li obren uns camps de joia, d'alegria i de fermesa insospitats. Però cal que vegin, també, el testimoni dels cristians casats: la seva felicitat, el seu amor i la seva vida plena de sentit.

Dr. Manuel Claret
Delegat de Pastoral Familiar

LES NOVES ESPIRITUALITATS

La torre de Babel o el mosaic?

La diversitat de llengües obliga a assumir la contingència humana, la feblesa derivada de la precarietat, l'estat fragmentari. Hom pot anhelar altres mons i somniar en quimeres, perquè és difícil viure estancat en els propis límits. Potser l'ésser humà s'ha esforçat inútilment erigint torres per accedir a un coneixement, amagat qui sap on, que l'alliberés de la seva condició. Però el missatge transmès pels àngels convida a canviar la direcció de la mirada: «Homes de Galilea, què feu aquí parats mirant el cel?» (*Ac 1,11*). Déu va crear el món i va veure que era bo (*Gn 1,10*), i ara cal que l'ésser humà aprecii la bondat inherent de la creació.

Si l'home accepta aquest repte, ja no caldrà dissenyar un projecte prometeic com el de Babel, ni pretendre recuperar una llengua uniformadora. Des de l'experiència de la Pentecosta, és possible contemplar amb ulls nous —o nets de cor— la creació, la Bíblia i l'existència com un gran mosaic on la unitat està representada en la multiplicitat.

L'episodi de la Pentecosta pot servir de model a l'hora d'establir un diàleg entre el cristianisme i les noves espiritualitats.

Josep Otón
(*El reencantament postmodern*, Ed. Cruïlla-Fundació Joan Maragall, Barcelona 2012)

TEMPS D'ESTIU

Disponible com l'argila

(Adaptació del text «*Attenta ad ascoltare la Parola*», de les Franciscanes Missioneres de Maria)

«El Senyor Déu va modelar l'home amb pols de la terra» (*Gn 2,7*). Déu s'inclinà, amant; m'arrencà de la terra, a mi, pobre, petit grapat de fang, i em mirà... Em prengué. Llavors es posà a pastar-me; tot mesclant-me una i altra vegada, m'alliberava, a poc a poc, de les impureses de la terra. I encara molts altres preparatius que jo no entenia, que no calia que entengués: «L'amor s'expressa en la disponibilitat concreta». «Aneu ben errats! Voleu igualar l'argila i el terrisser? Com si una obra pogués dir al qui l'ha feta: "No m'has fet pas". Com si el càntir pogués dir del terrisser: "No hi entén gens"» (*Is 29,16*).

Jo no preguntava, oferia simplement tot el meu ésser en disponibilitat d'amor. Em deixava fer. El deixava fer perquè realitzés la seva obra en mi. Perquè jo sabia bé que jo era cosa seva, que Ell em transformava amb amor. En efecte, vaig anar prenent forma, una forma com Ell volia. Per a quin ús? Jo no ho sabia pas: «Creieu que jo no sóc capaç d'obrar com aquest terrisser? Vosaltres sou a les mans com l'argila a les mans d'un terrisser» (*Jr 18,6*). Som obra de les seves mans amoroses. Tot jo esdevenia l'obra de Déu, més dúctil i més humil entre les seves mans que l'argila a les mans del terrisser, més confiada i abandonada al seu voler que una terra oberta a la sembra. Jo sabia que durant dies i nits Ell somniava a perfeccionar la seva obra!

P. Ignasi Ricart, claretià

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

- 19. ■ Dilluns** (lit. hores: 4a setm.) [Jt 2,11-19 / SI 105 / Mt 19,16-22]. Sant Joan Eudes (1601-1680), prev., fund. eudistes; sant Magí (s. III), mr., ermità a Brufaganya (Conca de Barberà).
- 20. □ Dimarts** [Jt 6,11-24a / SI 84 / Mt 19,23-30]. Sant Bernat (1090-1153), abat cistercenc, a Clavall, i doctor de l'Església; sants Cristòfor i Leovigild, mrs. a Còrdova; beat Arquimbau, prev. d'Orleans i mr. (s. XII).
- 21. □ Dimecres** [Jt 9,6-15 / SI 20 / Mt 20,1-16]. Sant Pius X, papa (1903-1914), nascut a Riese (1835); sant Privat, bisbe i mr.
- 22. □ Dijous** [Jt 11,29-39a / SI 39 / Mt 22,1-14]. Mare de Déu, Reina, i altres advocacions; sant Timoteu, mr. a Roma (303).
- 23. ■ Divendres** [Rt 1,1-2a.3-6.14b-16.22 / SI 145 / Mt 22,34-40]. Santa Rosa de Lima (1586-1617), vg. terciària dominicana del Perú; sant Felip Benici (1233-1285), prev. servita.
- 24. ■ Dissabte** [Ap 21,9b-14 / SI 144 / Jn 1,45-51]. Sant Bartomeu (o Natanael), apòstol, de Canà de Galilea, venerat a l'Índia; santa Emília de Viàlar, vg., fund.; santa Àurea, vg. i mr.
- 25. ■ † Diumenge vinent**, XXI de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Is 66,18-21 / SI 116 / He 12, 5-7.11-13 / Lc 13,22-30]. Mare de Déu de la Font de la Salut; sant Lluís de França (1214-1270), rei, terciari franciscà i croat (morí prop de Cartago); sant Josep de Calassanç (1556-1648), prev. d'Urgell, aragonès, fund. Escola Pia a Roma (SchP, 1617), patró de les escoles cristianes.

DIUMENGE XX DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre de Jeremies (Jr 38,4-6.8-10)

En aquells dies, alguns dels principals de Jerusalem digueren al rei: «Que Jeremies mori d'una vegada. Aquest home no fa sinó desmoralitzar els guerrers que queden a la ciutat i tots els restants del poble. Aquest home no vol el bé del poble, sinó la seva perdició». El rei Sedequies els respongué: «Està a les vostres mans». El rei era incapaç de negar-los res. Ells, doncs, prengueren Jeremies i el tiraren a la cisterna de Melquies, fill del rei, situada al pati de la guàrdia. L'hi baixaren amb unes cordes. A la cisterna no hi havia aigua, sinó fang; Jeremies quedà enfonsat en el fang. Llavors Abdemèlec, un home del palau reial, anà a trobar el rei a la porta de Benjamí i li digué: «Rei, senyor meu, no està bé això que aquests homes han fet amb el profeta Jeremies: l'han tirat a la cisterna, i ara, que ja no hi ha pa a la ciutat, es morirà allà dintre de fam». Llavors el rei donà aquesta ordre a Abdemèlec, el cusita: «Emporta't tres homes i treu de la cisterna el profeta abans no es mori.»

▶ Salm responsorial (39)

R. *Senyor, no tardeu a defensar-me.*

Tenia posada l'esperança en el Senyor / i ell, inclinant-se cap a mi, / ha escoltat el meu clam. R.

M'ha tret fora del fang, / del llot on em moria, / ha posat els meus peus sobre la roca, / i m'hi sento segur. R.

Ha inspirat als meus llavis un càntic nou, / un himne de lloança al nostre Déu; / tots els qui ho han vist, se n'admiren, / i confien més en el Senyor. R.

Ara sóc un pobre desvalgut, / però el Senyor pensa en mi. / Sou vós qui m'ajudeu i em deslliureu, / Déu meu no trigueu més. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 12,1-4)

Germans, envoltats d'un núvol tan gran de testimonis, que ens ensenyen com hem de viure la fe, alliberem-nos de tot impediment i del pecat, que amb tanta facilitat ens lliga i, sense cansar-nos-en, llancem-nos a córrer en la prova que ens ha estat proposada. Tinguem la mirada fixa en Jesús, que ha obert el camí de la fe i el duu a terme. Ell, per arribar a la felicitat que li era proposada acceptà el suplici de la creu, no fent cas de la vergonya que havia de passar; així s'assegué a la dreta del tron de Déu. Tingueu present aquell que aguantà un atac tan dur contra la seva persona de part dels pecadors; així no us deixareu abatre, cansats de resistir. En la vostra lluita contra el pecat, encara no us hi heu enfrontat fins a vessar la sang.

▶ Evangeli segons sant Lluç (Lc 12,49-57)

En aquell temps, Jesús deia als seus deixebles: «He vingut a calar foc a la terra. Com voldria ja veure-la cremar! He de passar la prova d'un baptisme. Com em sento el cor oprimat fins que no l'hauré passada! Us penseu que he vingut a portar la pau a la terra? Us asseguro que no. És la divisió, el que he vingut a portar. Des d'ara dins una mateixa casa n'hi haurà cinc de dividits: tres contra dos, i dos contra tres. El pare renyirà amb el fill i el fill amb el pare; la mare renyirà amb la filla i la filla amb la mare; la sogra renyirà amb la nora i la nora amb la sogra.»

Deia també a la gent: «Quan veieu sortir un núvol a ponent, dieu tot seguit: "Ja ve la pluja". I efectivament, la pluja arriba. I quan el vent bufa del sud, dieu: "Farà calor". I en fa. Hipòcrites! Vosaltres sabeu endevinar el temps per l'aspecte de la terra i el cel, i ara no endevineu quins moments esteu vivint? Per què no judiqueu vosaltres mateixos què heu de fer?»

▶ Lectura del libro de Jeremías (Jr 38,4-6.8-10)

En aquellos días, los príncipes dijeron al rey:

«Muera ese Jeremías, porque está desmoralizando a los soldados que quedan en la ciudad y a todo el pueblo, con semejantes discursos. Ese hombre no busca el bien del pueblo, sino su desgracia.» Respondió el rey Sedecías: «Ahí lo tenéis, en vuestro poder: el rey no puede nada contra vosotros.»

Ellos cogieron a Jeremías y lo arrojaron en el aljibe de Malquías, príncipe real, en el patio de la guardia, descolgándolo con sogas. En el aljibe no había agua, sino lodo, y Jeremías se hundió en el lodo. Ebedmelek salió del palacio y habló al rey: «Mi rey y señor, esos hombres han tratado inicuaemente al profeta Jeremías, arrojándolo al aljibe, donde morirá de hambre, porque no queda pan en la ciudad.» Entonces el rey ordenó a Ebedmelek, el cusita: «Toma tres hombres a tu mando, y sacad al profeta Jeremías del aljibe, antes de que muera.»

Crist, signe de contradicció. *Ecce homo*, de Juan de Juanes, Museu Provincial de València

▶ Salmo responsorial (39)

R. *Señor, date prisa en socorrerme.*

Yo esperaba con ansia al Señor; / él se inclinó y escuchó mi grito. R.

Me levantó de la fosa fatal, / de la charca fangosa; / afianzó mis pies sobre roca, / y aseguró mis pasos. R.

Me puso en la boca un cántico nuevo, / un himno a nuestro Dios. / Muchos, al verlo, quedaron sobrecogidos / y confiaron en el Señor. R.

Yo soy pobre y desgraciado, / pero el Señor se cuida de mí; / tú eres mi auxilio y mi liberación: / Dios mío, no tardes. R.

▶ Lectura de la carta a los Hebreos (He 12,1-4)

Hermanos:

Una nube ingente de testigos nos rodea: por tanto, quitémonos lo que nos estorba y el pecado que nos ata, y corramos en la carrera que nos toca, sin retirarnos, fijos los ojos en el que inició y completa nuestra fe: Jesús, que, renunciando al gozo inmediato, soportó la cruz, despreciando la ignominia, y ahora está sentado a la derecha del trono de Dios.

Recordad al que soportó la oposición de los pecadores, y no os canséis ni perdáis el ánimo.

Todavía no habéis llegado a la sangre en vuestra pelea contra el pecado.

▶ Evangelio según san Lucas (Lc 12,49-57)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «He venido a prender fuego en el mundo, ¡y ojalá estuviera ya ardiendo! Tengo que pasar por un bautismo, ¡y qué angustia hasta que se cumpla! ¿Pensáis que he venido a traer al mundo paz? No, sino división. En adelante, una familia de cinco estará dividida: tres contra dos y dos contra tres; estarán divididos el padre contra el hijo y el hijo contra el padre, la madre contra la hija y la hija contra la madre, la suegra contra la nuera y la nuera contra la suegra.»

Decía también a la gente: «Cuando veis subir una nube por el poniente, decid en seguida: "Chaparrón tenemos", y así sucede. Cuando sopla el sur decid: "Va a hacer bochorno", y lo hace. Hipócritas: si sabéis interpretar el aspecto de la tierra y del cielo, ¿cómo no sabéis interpretar el tiempo presente? ¿Cómo no sabéis juzgar vosotros mismos lo que se debe hacer?»

COMENTARI

Saber endevinar el moment present

El fragment evangèlic d'avui conté dos ensenyaments de Jesús, un adreçat als deixebles i l'altre a la gent. L'ensenyament adreçat als deixebles ens resulta veritablement desconcertant: Jesús ha vingut a calar foc a la terra i a portar-ne la divisió. Això no s'adiu amb la visió edulcorada que tantes vegades tenim de Jesús. La seva existència va ser dramàtica, molt allunyada de la imatge pacífica i serena que ens n'hem fet; i el seu missatge, molt radical.

Primerament, Jesús ens parla de foc i de baptisme. El foc que ha vingut a calar i el baptisme a què s'ha de sotmetre. El drama interior que va viure Je-

sús es deixa sentir en les paraules: «Com em sento el cor oprimat fins que no l'hauré passada». Uns mots que ens recorden altres de l'evangeli de Joan: «Em sento torbat! I què he de dir, Pare salveu-me d'aquesta hora?» (cf. Jn 12,27a). Jesús viu la tensió que produeix el seu missatge radical entre la gent i les autoritats del poble.

Aquesta radicalitat provoca necessàriament la divisió: uns accepten la predicació de Jesús però molts altres no. I aquesta divisió afecta fins i tot el nucli de la societat humana que és la família. Uns hi creuen, altres no.

En aquest aspecte, Jesús és més que Joan Baptista, perquè aquest ha de venir amb el poder d'Elies «per fer que els pares es reconciliïn de cor amb

els fills» (cf. Lc 1,17), mentre que l'exigent missatge de Jesús mou a un posicionament divergent amb el conjunt de la societat.

Finalment, les paraules que adreça Jesús a la gent tenen un to menys dramàtic, tot i que mantenen la seva exigència. Si sabem preveure el temps atmosfèric mirant els elements de la natura, per què no sabem endevinar el moment present que ens toca de viure? Jesús ens ho adverteix: el Regne de Déu és a prop, el Fill de l'home és a la porta, i nosaltres continuem vivint i comportant-nos com si res. El drama intern que viu Jesús i l'exigència amb què ens apressa ens deixen indiferents; això sí que és dramàtic!

Jordi Latorre, SDB

Mons. Vives visita Boldú

Mons. Joan-Enric va realitzar una visita pastoral a la parròquia de Maria Assumpta de Boldú, del terme municipal de La Fuliola el 23 de juny. Va ser rebut pel Rector, Mn. Josep Uriel Álvarez i l'Alcalde, Il·lm. Sr. Eduard Piera i Secall. Visità les obres realitzades en la restauració del temple parroquial, i que es van inaugurar solemnement aquell dia, i va celebrar l'Eucaristia dominical dins la qual va administrar el sagrament de la Confirmació al jove Pau de la parròquia. L'Arquebisbe, que celebrava l'Eucaristia per primera vegada en l'església del poble, exhortà els fidels a viure seguint el Crist i fent pública la seva fe en el Fill de Déu.

Visita del Director General d'Afers Religiosos

El dijous 27 de juny l'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra va rebre en audiència el nou Director General d'Afers Religiosos de la Generalitat de Catalunya Il·lm. Sr. Enric Vendrell. Van poder parlar de les relacions del Govern amb l'Església Catòlica a Catalunya, dels reptes de present i de futur, i de les tasques que vol anar implementant el nou Director General.

L'Arquebisbe li féu ofrena d'un exemplar del Beatus d'Urgell.

Josep Caba és ordenat diaca a Linyola

Josep Caba va ser ordenat de diaca el dilluns 24 de juny, festivitat de Sant Joan, a l'església parroquial de Linyola, en una celebració presidida per l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives. A la cerimònia va estar acompanyat per tota la seva família i per la comunitat parroquial de Linyola, que omplia l'església de gom a gom, així com sacerdots i el diaca Josep Montoya, l'Arxiprest de Mollerussa i altres diaques permanents de les Diòcesis de Catalunya.

Mons. Vives va fer un repàs de l'activitat de Josep Caba, molt vinculat a la parròquia, i li va demanar que aprofundeixi el seu servei generós i abnegat en favor de la comunitat, que sigui fidel a l'Església i al bisbe per treballar en comunió amb tots els sacerdots i fidels; i que recordi que ja és a partir d'ara, un instrument de Crist.

La celebració es va iniciar a les set del vespre, i en acabar, va tenir lloc un refrigeri de germanor a la Plaça de l'Església.

aquesta imatge parla

Quatre estudiants de la Salle La Seu d'Urgell, premi als Millors Projectes d'Emprenedoria de la FP

El grup QLIFE, format per quatre estudiants del cicle formatiu de grau superior en administració i finances de l'Escola la Salle de La Seu d'Urgell han resultat guanyadors del premi als Millors Projectes d'Emprenedoria de la Formació Professional a Lleida en la categoria de premi a la idea més viable.

Les estudiants, en el marc de l'assignatura de projecte empresarial que forma part del pla d'estudis del cicle formatiu que han cursat a la Salle, han desenvolupat un projecte empresarial que dissenya, produeix i comercialitza una polsera que porta incorporat un localitzador GPS per a persones dependents, així com un codi QR que serveix d'identificador. El projecte, que combina les noves tecnologies amb serveis d'assistència a les persones, ha estat elaborat per les estudiants Anna Pereira, Simona Nistor, Pooja Nankani i Núria Llivina.

Les estudiants van recollir el premi el passat 9 de juliol en un acte de la Diputació de Lleida presidit pel Vicepresident tercer de la institució, Pau Perdices, i el Director dels Serveis Territorials d'Ensenyament a Lleida, Miquel Àngel Cullerés.

Aplec de Sant Josepmaria a Sant Julià de Lòria

Sant Julià de Lòria va acollir el II Aplec de Sant Josepmaria a la Borda dels Ginebrers, als prats del Gastó de Fontaneda, organitzat per l'Associació d'Amics del Camí de Pallerols de Rialb a Andorra, conjuntament amb el Comú de Sant Julià de Lòria i el Bisbat d'Urgell. Amb aquest aplec commemorarem la festa de Sant Josepmaria Escrivà de Balaguer, que fou el 26 de juny, tot recordant el seu pas per aquests camins de Fontaneda el 2 de desembre de 1937. Enguany es va celebrar aquest aplec el 29 de juny.

Presidí l'Eucaristia Mn. Josep Maria Mauri, Vicari General del Bisbat d'Urgell. Hi assistiren unes 120 persones vingudes d'arreu de Catalunya i Andorra. Hi foren presents les autoritats del Comú de Sant Julià de Lòria, presidides pel seu Cònsol Menor Sr. Manel Torrentallé. També hi assistí la Cònsol Major del Comú d'Andorra la Vella, Sra. Rosa Ferrer.

Urgell a les XII Jornades de Catequesi

Els dies 1, 2 i 3 de juliol van tenir lloc a Barcelona les XII Jornades Interdiocesanes de Catequesi amb el tema «L'alegria de creure i de comunicar la fe». Hi va participar una bona representació del Bisbat d'Urgell, sacerdots, seminaristes i catequistes, acompanyats per Mn. Antoni Elvira, Vicari Episcopal i Delegat Diocesà de Catequesi del Bisbat d'Urgell.

Les jornades estan organitzades pel Secretariat Interdiocesà de Catequesi (SIC) amb el Sr. Bisbe Auxiliari de Barcelona Mons. Sebastià Taltavull, com a President, i la participació de l'anterior president Mons. Xavier Salinas, Bisbe de Mallorca.

Es van tractar temes d'actualitat per a l'activitat catequètica a nivell eclesial, posant molt l'èmfasi en la catequesi familiar. Durant els tres dies van participar-hi com a ponents el Bisbe Xavier Salinas, Bisbe de Mallorca; el Bisbe Sebastià Taltavull; el Dr. Ramiro Pelli-tero, professor de la Universitat de Navarra i Mn. Joan M. Amich, responsable del Departament del Catecumenat del SIC.

50 ANYS DEL CONCILI VATICÀ II EN ELS SEUS TEXTOS MÉS RELLEVANTS (7)

Decret «Christus Dominus» sobre la funció pastoral dels Bisbes en l'Església

«Crist, el Senyor, el Fill del Déu viu, que vingué per salvar dels pecats el seu poble i per santificar tots els homes, va enviar els seus Apòstols, tal com Ell havia estat enviat pel Pare, i, donant-los l'Esperit Sant, els va santificar perquè també ells glorifiquessin el Pare damunt la terra i salvessin els homes «per anar edificant el Cos de Crist» (Ef 4,12) que és l'Església» (n. 1).

«En aquesta Església de Crist, el Romà Pontífex, com a successor de Pere, a qui el Crist va confiar les seves ovelles i els seus anyells perquè els pasturés, gaudeix, per institució divina, del poder suprem, ple, immediat i universal per a la cura d'ànimes. Per això, ell, havent estat enviat com a pastor de tots els fidels per procurar el bé comú de l'Església universal i el bé de les Esglésies particulars, té la primacia de la potestat ordinària sobre totes les Esglésies. Però també els bisbes, posats per l'Esperit Sant, succeeixen els Apòstols, com a pas-

tors d'ànimes i, juntament amb el Summe Pontífex i sota la seva autoritat, han estat enviats a perpetuar l'obra de Crist, Pastor etern. Crist va donar als Apòstols i a llurs successors el manament i el poder d'ensenyar tots els pobles, de santificar els homes en la veritat i de pasturar-los. Els bisbes, doncs, per mitjà de l'Esperit Sant que els ha estat donat, han esdevingut veritables i autèntics mestres de la fe, pontífexs i pastors» (n. 2).

«La diòcesi és una porció del poble de Déu, la cura pastoral de la qual és confiada al bisbe amb la cooperació del presbiteri, de tal manera que, unida al seu pastor i aplegada per ell en l'Esperit Sant per mitjà de l'Evangelí i de l'Eucaristia, constitueixi una Església particular, en la qual hi ha de debò i actua l'Església de Crist, una, santa, catòlica i apostòlica. Cada bisbe, a qui ha estat confiada la cura d'una Església particular, sota l'autoritat del Summe Pontífex, pastura les seves ovelles en nom del Senyor i exerceix envers elles la funció d'ensenyar, de santificar i de governar, com a pastor propi, ordinari i immediat [...]. Cal que els bisbes es captiguin en la missió apostòlica com a testimonis de Crist davant de tots els homes, no solament atenent els qui ja segueixen el Cap dels pastors, sinó també dedicant-se amb tota l'ànima al bé d'aquells qui s'han allunyat d'alguna manera del camí de la veritat o ignoren l'Evangelí de Crist i la seva misericòrdia salvadora, fins que tots caminin «en tota mena de bondat, de justícia i de veritat» (Ef 5, 9)» (n. 11).